

Fra Portland til Washington D.C.

Oregon

Staten Oregon i USA, med sine fjell, skoger og ubebodde kyststrekninger, tjener gode penger på turismen. Men skogsdriften, som er den viktigste næringsveien, er i vanskeligheter på grunn av det høye rentenivået og nedgangen i byggevirksomheten. Omkring 25.000 arbeidsplasser er gått tapt de siste to årene.

I mars i år ble byen Portland startssted for en MRA aksjon under temaet «En verden i krise — er vi fri til å gi omsorg?» En gruppe på 100 fra Europa, Afrika, Asia og Amerika tar del i aksjonen. Fra Oregon gikk turen til Washington D.C., Minneapolis og Ottawa.

«Det vi trenger er neppe nye sannheter så mye som en ny vilje til å ta gamle sannheter på alvor,» sa Michael Henderson, en av dem som arrangerte aksjonen i Oregon, i avisen *Lake Oswego Review*. «Det er ikke nye organisasjoner som skal til, men nytt liv i dem som allerede finnes, ikke resolusjoner på papiret, men beslutninger for vårt eget liv. Vi trenger håp om at det finnes en vei ut av stagnasjonen og visshet om at hver og en av oss teller i sammenhengen.» Dette var siktepunktet for kampanjen.

«For å kunne svare på spørsmålet om vi er fri nok til å vise omsorg, må amerikanerne rette blikket mot andre ting enn våre åpenbare privilegier,» sa Richard Ruffin fra Washington D.C., Rhodesia-stipendiat og heltidsarbeider i Moralsk Opprustning, i sin åpningstale i Oregon.

Frihet

«Kanskje det mest treffende symbol for mange av oss er Gulliver, som ble holdt nede av utallige lilleputt-tråder. Hver for seg består de kanskje av frykt eller bitterhet, av et eller annet nederlag i fortiden eller ganske enkelt av alle tingene og eiendelene som legger beslag på oss. Hver tråd kunne på egen hånd ikke holde oss nede, men sammen tar de fra oss den friheten som er Skaperens gave til hvert individ. Historien viser at mennesker som finner en slik frihet ofte blir redskaper for en bedre framtid.»

Kampanjen i USA og Kanada hadde sitt høyepunkt i Washington D.C. i april og mai, på den tiden da kongressens budsjettforhandlinger hadde kjørt seg fast, Israel trakk seg ut av Sinai og krigen i Sør-Atlanteren brøt ut. De hundre som tok del i MRA-aksjonen representerte en rekke land som står i fo-

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

kus for amerikanernes oppmerksomhet for tiden: Zimbabwe og Sør-Afrika, India, de karibiske øyer, Sør- og Sentral-Amerika, og Tyskland. Det ble anledning til en rekke samtaler hvor feilinformasjoner og misforståelser av en art som kan lede til internasjonale friksjoner, ble klaret opp. I en by hvor beskyldninger og kritikk hører til dagens kost, brakte de hundre et element av håp. En av deltakerne ble anmodet om å møte en gruppe fremstående rådgivere i Det hvite hus.

USA — Europa

Det er spesielt i forsvarsspørsmål og forholdet til Øst-Europa, at USA og de vest-europeiske land har fjernet seg fra hverandre den senere tid. Et MRA-møte i Forsvarskomiteéns lokaler i Representantenes hus var viet forholdet mellom Europa og USA og «felles tiltak og mål». (Temaet føres videre under en konferanse i Caux fra 14. til 18. juli.) En representant for statsadministrasjonene kommenterte at offisielle møter mellom USA og Europa vanligvis bringer sammen folk av samme oppfatning. Her hadde noen av dem som bestemmer retningen innen amerikansk politikk fått innsikt i hvordan annerledes tenkende ser på problemer som angår begge kontinenter.

Oppholdet i Washington ga også anledning til å møtes med folk fra de mange ambassadene i byen, ikke minst fra u-landene, og med representanter for de store amerikanske fagforbundene som har sine hovedkvarter der.

Videre ble det arrangert møter i endel byer i nabostatene. I Richmond, Virginia, ble åpningstalen holdt av USAs første svarte kvinnelige kongressmedlem, Shorley Chisholm. En brasiliansk havnearbeiderleder og en murer fra slummen i Rio talte til fagforeningene i havnen i Baltimore, Maryland, og ble senere utropt til «æresborgere» av byen.

Følelser og prinsipper i Sør-Atlanteren

Verden ble overrasket. Striden om en liten øygruppe i Sør-Atlanteren ble til storkonflikt. Følelsene går dypt i Argentina og Storbritannia. «80 prosent av oss argentinere er imot regjeringen, men 90 prosent av oss støtter regjeringen i kampen om Malvinas,» sa en argentinere jeg hørte om. I Storbritannia har statsminister Thatcher hatt flertallet av britene med seg.

En engelskmann som jeg arbeidet sammen med i Brasil og andre latin-amerikanske land i fire år, Laurie Vogel, sendte et leserbrev til *The Times*, før krigstilstanden var et faktum. Her skrev han blant annet:

«Da jeg besøkte Argentina i 1954, spurte jeg sekretæren ved den britiske ambassaden til råds i anledning oppholdet. Han svarte med å sitere en embetsmann i utenriksdepartementet ved århundreskiftet. Vedkommende hadde informert en nyutnevnt britisk ambassadør på denne måten: 'Det eneste De behøver å vite om Deres stilling der, er at Storbritannia har en ideell ordning i Argentina — alle fordelene av en koloni uten å måtte betale det en regjering koster.'»

En ung argentinere som drev kvegdrift på pampaen, fortalte meg kort tid senere: 'Inntil Peron kom til makten ved en populistisk bølge for å gjøre slutt på den utenlandske økonomiske dominansen, gikk alt som skjedde i jordbruk og kvegdrift gjennom britiske hender. Bankene jeg lånte penger av, jernbanen jeg transporterte kveg med, slakteriene, skipene som brakte kjøttet til salgsmarkedene, alt var britisk.'»

Under det samme besøket fortalte en ung brite fra en familie som har vært bosatt i Argentina i fire generasjoner: 'Jeg er stolt over å kunne si at jeg ikke snakker et ord spansk'. I generasjoner har en liten britisk minoritet sendt sine barn på skoler i utlandet, levd i et lukket miljø og dyrket sin overlegenhetsfølelse. Argentinerne er blitt ydmyket om og om igjen.

Det er klart at mye har forandret seg på de siste tyve årene. Men barn i Belfast som er opptatt av Cromwells grusomheter burde være en påminnelse om at ydmykelser bare glemmes dersom de gjøres godt igjen. Vi mennesker kan begynne å helbrede historiens sår.

Som enhver brite ønsker jeg ikke å se mitt land kapitulere for væpnet makt. Jeg håper på en forhandlingsløsning som kan hindre blodsutgydelse. Det krever statsmannskunst med en ekstra dimensjon, som kan bringe uventede løsninger hvor det hverken er seierherre eller taper, men mulige omkostninger for stoltheten.»

Det er ikke bare britene som har levd i lukkede miljøer og dyrket sin overlegenhetsfølelse. Representanter for hele den vestlige verden så vel som Østblokklandene har ofte forårsaket hat og bitterhet i utviklingslandene. Britene betaler en høy pris for å forsvare demokrati og frihet på Falklands-

Alle aldre sammen

Knappt noe bringer frem så mye aggresjon hos fredelige mennesker som snakk om fredspolitik. Fenomenet gjorde seg også glimtvis gjeldende på Uppigard, Bolkesjø i pinsen, der 80 nordmenn og svensker kom sammen til Moralsk Opprustning-konferanse. Manus til et nytt opplysningshefte, hvor talsmenn for Moralsk Opprustning fra Frank Buchman frem til i dag kommer til orde, var naturlig utgangspunkt for samtalegrupper. Hefteets forskjellige titler: «Krig og fred», «demokrati og frihet», «sosial rettferdighet», «levende kristendom», ble gjort til temaer for gruppene. Mye av aggresjonen i «Krig og fred»-gruppen forsvant ved å prøve å forstå hverandres oppfatninger heller enn å ri på egne meninger. Frank Buchmans ord om at «fred er ingen idé, det er mennesker som blir annerledes», har ennå utfordring i seg til alle stridende parter.

Temaet «levende kristendom» ble til en samtale mellom noen helt unge som ville ha svar fra 70–80-åringene i rommet på hva levende kristendom betyr for dem: «I det kristne miljøet hvor vi ferdes på skolen får vi aldri høre om utfordringene i kristendommen, det blir utelukkende snakk om nåden ved enhver anledning,» hevdet de.

At kristendom betyr kamp, kunne tidligere stortingsmann Erlend Asdahl fortelle om i sin tale pinselørdag: «Mot og kristendom i politikken». Det er ikke alltid lett å følge sin samvittighet fullt ut for en politiker, men det er der prøven står for den som vil bevare velgernes tillit, sa han blant annet.

I nattverdsgudstjenesten første pinsedag tok Kristian Ljønes utgangspunkt i teksten om vintreet og grenene. Han nevnte to ting som kan hindre den hellige ånds levende kraft i oss: Når vi frykter mennesker mer enn Gud, og når vi forsøker å være noe vi ikke er, slik Ananias og hans kone gjorde det i Apostlenes gjerninger.

«Her er vi alle aldre sammen, men jeg har glemt at det ikke bare er unge til stede,» sa en 15-åring avslutningsvis. Og 87-åringen advokat Erling Wikborg var ikke den som gjorde hennes ord til skamme. Der hvor synd gjøres opp og mennesker blir fri til å gå ut sammen med det de har funnet, vil folk slutte seg til i tusenvis, sa han. Behovene og det åndelige og moralske kaoset er vel så påtrengende idag som i 30-årene.

ER

øyene og holde internasjonal rett i hevd. Omkostningene for hele den vestlige verden kan bli store dersom vi ikke forstår følelsene som er i sving. Fascisme er bygget på hat og bitterhet, ikke på fornuft og logikk.

BOA

Er dagens unge annerledes

Sjelden er ungdommen blitt gjenstand for så mange sosiologiske og psykologiske undersøkelser som i dag. Det er mange som mener å forstå ungdommen. «Det er vanskelig å finne fram til egne oppfatninger,» sa en tenåring. «Alle vet jo hva vi mener og bør mene før vi får sagt noe!»

I fire år har det vært holdt ti-måneders kurs for ungdom i Moralsk Opprustnings regi. To ganger har noen av deltakerne vært på besøk i Norge, som en del av programmet. Målet for kursene har vært å gi de unge en forståelse av seg selv og den verden vi lever i, og samtidig formidle en tro på Gud som gir både trygghet og utfordring.

Kan det trekkes noen generelle konklusjoner om behov og særpreg hos dagens unge, på grunnlag av erfaringene fra ti-måneders-kursene? En gruppe av dem som har vært medansvarlig for opplegget, møttes i London etter påske. Noen av tankene som ble kastet fram der, kan være verdt å tygge på — uten at de bør oppfattes som uttalelser fra «forståelseg-pærene»:

1. Det er en enorm usikkerhet blant unge mennesker i dag: *For mange* tilbud og muligheter, *for få* faste holdepunkter. Ambisjoner og frykt kjemper om makten i deres liv. Stadig nye fristelser og moteretninger forårsaker en rotløshet som tar lang tid å lege.

2. Det er en lengsel hos dem etter et meningsfylt liv — dypest sett en tørst etter Gud. Moderne tenkning sier at dette behovet tilfredsstilles gjennom selv-realisering. Resultatet er totalt selvpoptatte mennesker. Poenget ved selvfornektelse og tjeneste for andre, tar lang tid å trenge igjennom.

3. Forholdene i familien er alltid en nøkkel til unge menneskers hjerter. En gruppe- og gjengmentalitet blir lett erstatning for tryggheten og omsorgen i familien. Med den følger en lammende redsel for hva andre mener, og for å bli utstøtt.

4. Det er en mangel på forståelse for den åndelige verden. Mange forveksler sentimentalitet og åndelighet. Og det er mangel på realisme om det ondes makt i verden.

5. Mange nekter å akseptere absolutte normer på noe område i livet, og avviser dermed muligheten for en fast forpliktelse til noe som helst. De fleste har liten forståelse eller tanke for hvordan deres handlinger virker inn på andre. Samtidig er det en overraskende følsomhet og sårbarhet hos dem selv. «En såret generasjon.»

Jeg vil gjerne legge et par ting til konklusjonene ovenfor. Sjelden har en generasjon kjempet så mye med håpløshet og motløshet. Det sies at ungdommen har fremtiden for seg. Med stadige spådommer om katastrofer, oppleves dette som høyst usikkert. Oppdratt i en materialistisk verden står mange uten en tro på Gud som ville gi trygghet og mening.

Takknemlighet

Jippiiii! — Så godt det er å våkne her, til rommet med blomstertapet, kvite mormorsengetepper, vase full av liljer på bordet, fuglekvisper og sol i lufta; godt, trygt, fredelig.

Slik kan det være å møte en ny dag på Tirley Garth, et MRA-senter langt ute på den engelske landsbygda. Og det slo meg: Hvor ofte *takker* jeg for alt dette? Takknemlighet og tilfredshet er glemte begreper for tida. Vi blir opplært til først og fremst å være *kritiske*.

Visst er det nødvendig å være kritisk iblant. Men jeg tror at vi ofte glemmer igjen «kritikkens briller» på nesen. I lange perioder ser vi bare det som er negativt. En og annen tidlig morgen, før en enda har fått strakt handa ut etter brillene, dukker det kanskje opp et halvt minuttets følelse av — takknemlighet. Slik som det skjedde med meg: og jeg ble fullstendig overrumplet. Enda så privilegert jeg er, som har alt jeg trenger materielt sett, som aldri har visst av sult, forfølgelse eller krig.

Den største grunnen til takknemlighet er likevel uavhengig av levestandard og andre ytre forhold: Vissheten om at Gud alltid er sammen med meg, tryggheten i å få gå i hans ledelse.

Jeg har en uvane som ofte gjør meg temmelig frustrert fordi den er egoistisk. Den opptar og roter til tankene mine og gir meg en følelse av utilfredshet som går ut over både meg sjøl og andre: Av og til spiser jeg en masse, det jeg kan finne, sjøl om jeg ikke er spesielt sulten. Utallige noe halvhjerta forsøk på å få slutt på fenomenet har ikke ført frem. Noen sa at det tyder på at noe mangler i livet mitt. Hva det skulle være, forble ei gåte for meg. Nå forstår jeg plutselig at det er takknemlighet. Takknemlighet og glede over alt som er vakkert rundt meg, for trygghet og frihet, for et brev hjemmefra, et klapp på skuldra fra en venn — for alle de mange små tingene som Gud gir hver eneste dag . . .!

Å være takknemlig er også en måte å lære å tjene andre. En viktig måte, for da blir ikke tjenesten en byrde og et offer — men ganske enkelt at jeg vil at andre skal få del i det jeg sjøl er takknemlig for!

Kjersti Bergheim, 19 år.

Det er et sterkt press på de unge til å være med i «det virkelige livet». Virkelighetsfjern må du for all del ikke være. Men de som mener å være mest virkelighetsnære, beskytter kanskje sin virkelighet mot nye impulser og erkjennelser? Guds plan og Guds kall er en virkelighet alle må regne med før eller senere.

BOA

«Dessuten sover jeg godt!»

Kemneren får hva keiserens er av Thorolf Østmo. Til punkt og prikke. Ikke fordi det er null anledning til å snyte. Østmo er forretningsmann. Han er bare rett og slett ærlig og begrunner det slik:

— Siden jeg gav liv og inntekter til Gud for å bygge verden ny, er skatteunndragelse ikke bare blitt en synd jeg unnlater, men også noe direkte meningsløst.

Det er *Folkets Framtid* ved Guri Ulfrstad som innleder sitt intervju slik, onsdag 21. april i år. Vi gjengir:

Mens intervjueren tygger på utsagnet og funderer på om mannen har glorie når det er mørkt, framkommer Østmos begrunnelse for ærligheten: *Øxfordomvendelse i 1942. Erfaring av Guds ledelse. Tro på de fire moralnormer. Han gjentar dem en for en...*

Med hensyn til glorien, er den tvilsom. Hør bare hva han gir til beste om de norske skattereglene:

— De er så kludrete, ofte urettferdige og geskjeftige at folk rett og slett innbys til å snyte med forholdsvis god samvittighet.

Kunne vi ikke sagt det selv?

Østmos hemmelighet

Likevel snyter Thorolf Østmo ikke. Det er noe i hans liv som gir bedre uttelling i gleder enn svarte penger gjør. Hvite også, forresten. Østmo finner langt større tilfredsstillelse i å la seg inspirere av Gud til å bruke pengene på virkeliggjøringen av Hans mesterplan, fritt fått som forståelige fragmenter i daglige stille stunder. Svært mange av hans setninger begynner med ordene «jeg fikk ledelse». Og siden han vil at takk og beundring går dit hvor den rettelig hører hjemme, må eliminasjonsmetoden benyttes.

Det er ikke Østmos fortjeneste at det ved et treningssenter for MRA i borgerkrigstruede Zimbabwe foregår samtaler mellom politikere og andre ledere som på kristent grunnlag finner forsoningens vei gjennom mange problemer.

Ikke at liknende sentra fungerer i Asia og Europa.

Ikke at ubemidlede unge — og andre — reiser til disse stedene, i Guds oppdrag, for å diskutere samtidens problemer i lys av Guds ledelse og etikk, eller som ledd i egen utvikling — det som i Østmos terminologi heter forvandling eller omvendelse. Selvfølgelig er ikke alt dette Østmos fortjeneste. Det er bare Gud som kan skape mirakler.

Men Østmo har bidratt med både penger og idéer i 40 år. Helt siden det ble meningsløst å snyte på skatten...

Ærlighet god forretning

Å dømme etter investeringene i Guds rike — skattevesenet iberegnet — har Thorolf Østmo gjennom årene tjent godt med penger. — Gud viste seg å være en bedre forretningsmann enn jeg, sier han fornøyd. Jeg hadde besluttet å la Ham bestemme over

mine inntekter og da Han tok meg på ordet, ble det penger nok for både mine behov og til annet Herren ville ha besørget.

Notater i forbindelse med intervjuet forteller hva som skjedde etter at Gud tok roret i Østmos liv:

— Det ble åpenhet og tillit mellom leverandørene våre, kundene og oss, noe som økte salget.

En annen faktor var min endrede holdning til medmennesker. Jeg begynte å forvente at også de gjør sitt beste. Det gjaldt også personene i skattevesenet. Nå gikk jeg frimodig til dem med mine selvangivelsesproblemer og oppdaget riktig nok at de var både fornuftige og reale, oppsatt på å finne det rette. Dessuten har det betydd mye at jeg har kunnet sove godt alle disse årene. Ingen redsel for bokettersyn eller andre avsløringer. Vi har fått arbeide i fred, ja det vil si etter en kontroll for mangfoldige år siden. Da vrenget likningsvesenet hele vårt regnskap og alle notater, uten å finne noe galt, og siden har vi faktisk ikke sett noe til dem.

Forts. side 6

Familien som er til for å vise omsorg

Bror Jonzon fra Uppsala har tatt del i MRA-aksjonen i USA og Kanada som avsluttes i disse dager (se s. 1). Han har sendt oss et intervju med en «vanlig» amerikansk familie — som kanskje ikke er så helt vanlig likevel.

Carl og Lela Jacksons hjem i nordre Minneapolis arbeiderkvarter er ikke stort. Men hver eneste kvadratsentimeter er maksimalt utnyttet. I overetasjen er det to små soverom. I det ene sover Carl og Lela. Datteren Karen flyttet ut av det andre ned til sofaen i hverdagsrommet/spisestuen for å gi plass til meg noen innholdsrike uker med aksjonen «Er vi fri til å gi omsorg?» i Minnesota. Nede i kjelleren hadde man akkurat innrettet et lite soverom. Der bodde to kanadiske gjester.

I det jacksonske hjemmet er dørene alltid åpne, og en broket skare mennesker strømmer dit, alle tider på døgnet. Den katolske biskopen kom for å treffe arbeidere fra Ria. Indianere som arbeider for å bevare og utvikle sin kultur finner venner og forbundsfeller hos Jacksons. Barn og barnebarn kom en kveld for å feire Lelas 70-årsdag.

«Å ha lidd meget, er som å tale mange språk. Man forstår dem alle». Disse ordene står skrevet på et bilde i hverdagsrommet. Og familien har lidd meget. Carl ble rammet av slag for noen år siden og ble lam i halve kroppen. Men det lammet ikke hans klare intellekt, hans gode øyne og sangstemmen.

Han og Karen er av og til engasjert til å synte på sykehus og i kirker. De synger på svensk — immigrantsanger, og åndelige viser på svensk og engelsk. Karen spiller dulcimer, et typisk amerikansk instrument som Carl har laget med sin ene funksjonsdyktige hånd, den venstre. Karen, som er skuespillerinne, viser også dukketeater. Mellom sangene forteller Carl for andre syke og handikappede:

— Da jeg fikk slag, ville jeg dø. Jeg ba til Gud at han skulle ta meg hjem. Men han hadde noe annet for meg å gjøre: å vise omsorg mot andre som har det vanskelig. Jeg ber meget når jeg sitter i min rullestol. Det finnes ikke noe åndens handicap.

En datter, Heidi, døde 19 år gammel av hjernekreft. En annen datter som sto Heidi svært nær, ble så fortvilet at hun begynte å bruke narkotika. I tre år led familien med henne til hun ble fri gjennom et under. Karen, som er den eldste, mistet sin mann etter 25 dagers ekteskap.

Som barn gikk Lela gjennom det helvetet som rammet mange amerikanske arbeiderfamilier i den første halvdel av vårt århundre. Hun forteller:

— Min mor døde da jeg var to år gammel. Far ga seg ut på loffen, og vi søsken ble innkvartert i forskjellige familier. Ofte sultet vi. En påske var jeg så sulten at jeg stjal et par påskeegg. Jeg fikk juling, rømte, ble fanget igjen og fikk mer juling. Far dukket opp iblant og tok oss med til en annen stat. Jeg

elsket ham selv om han levde på loffen og kom og gikk.

Siden jeg var liten har jeg alltid måttet arbeide hardt. Det gikk enda an når jobben besto i å plukke jordbær, og ennå bedre når vi var kirsebærplukkere. Da kunne vi gjemme oss i trærne og spise kirsebær. I blant sov vi i en låve, i blant i skogen. Jeg gikk på skolen nå og da, og leste alt jeg kunne komme over. I to år flyttet jeg rundt med «migratory workers» — nomadiserte jordbruksarbeidere som drakk og byttet ektefeller. Jeg lærte å slåss og ri.

En av brødrene mine fikk stipendium fordi han hadde vært med i første verdenskrig, og ble lærer. Han forsøkte å gjøre en fin dame av meg og fikk meg inn på en skole. Men jeg rømte, ble fanget og innesperret på en oppdragelsesanstalt for «uforbederlige» unge.

En dag da jeg hadde sluppet ut, møtte jeg Carl. Han var det første menneske som virkelig brydde seg om meg. Han var min motsats: varmhjertet og med glimt i øyet. Min familie var irsk, hans svensk. Han hadde 11 søsken og bodde i et bittelite hus. Både han og faren jobbet ved jernbanen. Hele familien spilte forskjellige instrumenter og sang.

«Håpløst ekteskap?»

Vi giftet oss og fikk to barn, men siden gikk det ikke så bra. Vi var så forskjellige. Jeg ville dra min vei igjen. Akkurat da kom en god venn som arbeidet på et sykehus og ba meg med på et møte for Moralsk Opprustning. Jeg trodde ikke på Gud — de kristne utnyttet meg. Men de menneskene jeg møtte her, arbeidere og andre, var ærlige kristne. Et par dager senere kom Carl med på et møte. Neste morgen bestemte vi oss begge, uten at den andre visste det, for å være stille og forsøke å lytte til Gud. En klar tanke slo ned i meg som et lyn: Be Carl om forlatelse for at jeg aldri et øyeblikk har tenkt på hvor vanskelig det må være for ham å leve med et så gjennomselvisk menneske.

Nå har de delt ondt og godt i 50 år. Lela har lett for å uttrykke seg, både i tale og skrift. Hun og Carl og den øvrige familien forteller gjerne andre om sine erfaringer av hvordan et «håpløst ekteskap» mellom ulike maker ikke bare kan lappes sammen, men bli en inspirasjonskilde for mange mennesker. Hjem som dette er som oaser i ørken. Heldigvis finnes det flere enn man tror av samme sorten i USA, hvor nesten 50% prosent av ekteskapene ender i skilsmisse. Noen helgener har Carl og Lela aldri vært. Men folk kommer til deres hjem fordi de har lidd meget og forstår dem som lider, på grunn av handicap, arbeidsløshet, narkotika, sorg, istykkerrevne menneskelige relasjoner, eller mangel på mål og mening i livet.

Bror Jonzon

Kort nytt

JAPANS FORHOLD TIL ANDRE LAND

Guvernør Hata fra Saitama-distriktet i Japan talte i Perth, Vest-Australia, i april, om de forandringer som bør finne sted i Japan. Etter Meiji-perioden har hovedvekten blitt lagt på økonomisk utvikling og militær styrke, sa han. Dette ledet til krigen i Stillehavsområdet og Japans nederlag. Mange har tenkt meget på disse begivenhetene med skam i hjertet. Nå er utfordringen å finne frem til en nasjonal politikk som ikke er selvopptatt men som innbefatter omsorg for internasjonale behov, sa guvernør Hata, og ønsket autralere velkommen til en MRA-konferanse i Odawara, Japan, i juni.

Som svar fortalte Kim E. Beazley, tidligere australsk undervisningsminister, at han og mange australere er klar over at en proteksjonistisk handelspolitikk fra Australias side i mellomkrigsårene hadde bidratt til å isolere Japan og fremskynde konflikten. Dr. Beazley føyet til at et høydepunkt under hans 33 år i parlamentet hadde vært da Japans statsminister Kishi fremførte sin bønn om tilgivelse for sitt lands andel i krigen. Dette hadde ledet til et fullstendig nytt forhold mellom de to land.

OPPDAGERE MØTES

«Fremtidshåp, ikke frykt» var temaet da lærere, studenter og foreldre møttes til en konferanse om undervisning og oppdragelse i Westminster teater i London en weekend i mai. Lærere fra Bristol, Cardiff, London og Stockport brakte frem eksempler fra sin hverdag med raseopptøyer, arbeidsløshet, lærerstress og elevkriminalitet. En faktor av stor betydning var muligheten av å finne Guds ledelse i vanskelige situasjoner. Harry Pople fra Bristol fortalte hvordan han hadde fulgt en enkel tanke han fikk om å spørre ringlederen i en vanskelig klasse hva det var som plaget ham. «Til min store overraskelse brøt han sammen og sa: 'Jeg tror jeg har tuberkulose, Sir.' Jeg fikk ordnet med en legeundersøkelse som viste at han var frisk, og siden har det ikke vært noen vanskeligheter fra hans side.»

OTTAWA

Aksjonen med temaet «En verden i krise — er vi fri til gi omsorg?» gikk videre fra USA til Kanada hvor en konferanse med 200 deltakere fra hele verden ble holdt i Ottawa. Den fransk-språklige avisen Le Droit skrev at målet var «å bli fri fra konfliktene mellom menneskene, fra sosiale og politiske fordommer og fra hat.» Arnold Smith, generalsekretær for det britiske samveldet, åpnet konferansen: «Det er et forhold som bekymrer meg. Tidligere strakk vår tenkning og om sorg seg langt utover Kanadas grenser. Nå begynner vi å tenke i mindre og mindre sirkler. Denne innsnevring av synsvinkelen til en region eller et distrikt er farlig.»

Dessuten . . .

Forts. fra side 4

Produktiv pensjonist

Egentlig skulle Thorolf Østmo vært pensjonert etter at sønnen Odd for noen år siden overtok bedriften. Men far og sønn arbeider godt sammen, og faren har fremdeles fire dagers arbeidsuke. — Odd har det hele og fulle ansvar, presiserer han. — Jeg bare hjelper. Med spesialoppgaver. Han blar i notatene sine: — Skal du ikke spørre hva jeg mener om svart arbeid?

— Fortell heller hvordan man skal ordne seg for å unngå det, i det minste på den mottakende side av en tjeneste. Østmo har svaret på rede hånd. Forteller om sitt gamle hus som ofte trenger alle slags reparasjoner.

En gang hadde han i den forbindelse en håndverker som nektet å utføre arbeidet hvis det ikke var «skattefritt».

— Hvordan løser man slikt med ærligheten i behold?

— Jeg hadde ikke annen utvei enn å føre opp det han skulle betalt i skatt av lønn fra meg som inntekt i min egen selvangivelse.

— Med et hus som ditt er vel det blitt dyrt i lengden?

Østmo ler, og det kommer et triumferende glimt i øynene mens han gir oss oppskriften på vedlikehold minus utgifter og pluss gleder: — Min kone koker en masse god mat, og så holder vi dugnad med barn og barnebarn. Vi sørger for at det har det moro, og da går arbeidet med liv og lyst. Samtidig styrkes familiefellesskapet.

Det sier mannen som har overlatt bedriften til sønnen, holder sin deilige eiendom i orden, gir kemneren hva keiserens er og likevel disponerer en Sareptakrukke.

De siste tre årene har han og sønnen delfinansiert nye boliger til 12 arbeiderfamilier rundt konferansesentret i Zimibabwe, der den afrikanske befolkningen ennå har et stykke å gå før et skikkelig hjem er noen selvfølge.

I morgen tidlig får han antakelig Guds ledelse for videre oppgaver . . .

PAVENS SKUESPILL PÅ WESTMINSTER

«Gullsmedens butikk», et skuespill som pave Johannes Paul II skrev under sin tid som biskop av Krakow i 1960, vises nå ved MRAs Westminster teater i London. Stykket handler om kjærlighet og ekte-skap, menneskets natur og Guds plan for mennesker, og oppføres for første gang utenfor Polen. Produzenten, Bill Kenwright, har tidligere satt opp over 250 skuespill i Londons West End.

CAUX

16-siders brosjyre om Caux med fargefotos.

En beskrivelse av stedet og litt om hva Moralsk Opprustning er.

Pris kr. 9,- (inkl. m.v.a.)

Til utleie:

Ny 16-mm. fargefilm om Caux.
23 min. Norske tekster.

Leie kr. 108,- (inkl. m.v.a.)

Kan bestilles fra MRAs kontor.

Tlf. 02-44 64 78,

Postboks 3018, Elisenberg — Oslo 2.

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

90 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

ISEKI

Slitesterke maskiner med
stor kapasitet. Arbeider like
godt hele året.

ISEKI KOMBI-NASJONSMASKINER
KS 280 og KC 450 er maskiner man har bruk for hele året. De kan gå som jordfresere, jordhaker, snøfresere, slåmaskiner, med tilhengere, med vannpumpe og en lang rekke redskaper. KC 450 er utstyrt med vendegear, noe som man vanligvis kun finner på langt dyrere maskiner.

Høy kvalitet
både bruks-
messig og teknisk
preger ISEKI
KOMBI-NASJONSMASKINER

REINHARDT

Reinhardt Maskin A/S 4601 Kristiansand S.
Avdeling Oslo: Hvamveien 1, 2013 Skjetten

Diriger Deres
import via

KRISTIANSAND

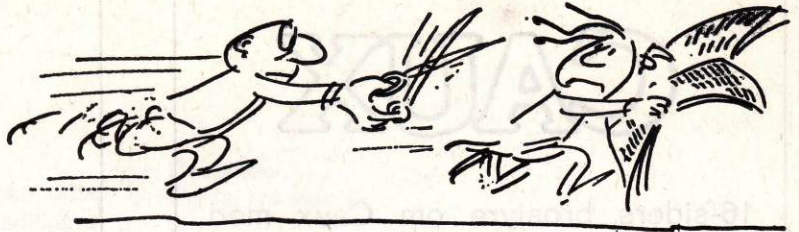
med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

klippet

Til og med hvor Kristus aksepteres, er det samtidig opposisjon mot den fulle sannheten om hans person, hans misjon og hans evangelium. Det er et ønske om å «omforme» ham, tillempe ham menneskehetens behov i denne fremskrittets tid og tilpasse ham den moderne sivilisasjonens program — som sikter mot konsum og ikke mot transcendentale mål. Det er opposisjon mot ham fra disse standpunkter, og sannheten som proklameres og mottas i hans navn, tolereres ikke.

... Denne opposisjonen mot Kristus, som går hånd i hånd med en hyklet hengivenhet — den finnes også blant dem som kaller seg hans disipler, er spesielt symptomatisk for vår tid.

Pave Johannes Paul II.

For T. S. Eliot som for Sigrud Undset viser realistisk iakttagelse av den menneskelige virkelighet og historie at mangt i våre vilkår kan forandres, men alltid gjenstår en uoppløselig rest av noe selvisk, noe destruktivt — uansett hvilke lover og systemer vi innretter vårt fellesskap etter.

Sigrud Undset formulerer det slik: «I møtet med vår egen menneskenatur bryter våre edleste idealer og dristige drømmer om Utopia uavlatelig sammen.

Carl Henrik Grøndahl, Aftenposten 18.3.1982.

En annen ytring nylig som har gått nokså upåaktet hen, kommer fra historieprofessor Jarle Simensen ved Universitetet i Trondheim. Han er ekspert på afrikansk historie. U-hjelp er egentlig et spørsmål om arbeidsmoral, mener han.

For et tiår siden ville han vel fått en kraftig reprimande for en slik uttalelse. Den kan lett bli tolket i retning av det vulgære: «negrene er late».

Egentlig understøtter utsagnet mye av det misjonærene har sagt lenge: Det må mer enn overføring av økonomiske og tekniske ressurser til for at u-hjelpen skal bli effektiv. Etik er og blir et nøkkelord i enhver omstillingsprosess. Å konstatere dette behøver slett ikke lede til rasisme eller kulturelt hovmod.

Vårt Land, 27.3.82.

Problemen for dem som er rike og industrialiserte, for dem som er rike og under utvikling og for dem som er fattige og under utvikling, er nært knyttet sammen i gjensidig påvirkning. Alle er segmenter av et hele, alle har sammen vært med om å frembringe den fryktelige krisen menneskeheten står overfor. Hvis vi er klar over dette forholdet og kan oppfatte helhetsbildet, blir det åpenbart at de undertrykte må frigjøres, de svake hjelpes, vennskapsbånd fornyes og motsetningsforhold oppmykes. Slik kan segmentene føyes sammen og behandles som et hele, og det blir større sjanse for å finne varige løsninger.

Indira Gandhi, Indian & Foreign Review, 1.—14.3.82.

Den enhet som kristne har mest tvingende behov for, kommer ikke gjennom forandret ordbruk i gudstjenester eller ved avfattelse av resolusjoner, men gjennom et kampfellesskap, en streben etter å leve som Kristus lærte og gi alle mennesker del i Kristi krav og løfter. Mange har opplevet at på denne basis er forskjell i troen ikke noe alvorlig hinder for samarbeid.

New World News, London 15.5.82.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 6 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 45,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN